

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Χτένισμα του 1660

Ο άφορμωτος ένεός κληρικού έναντίον τών γυναικών πού θερνίκωναν τά μαλλιά τους. Η γοητεία μιάς όμορφης πούκαλης. Η «κοτσιδομάνικα» τών Ιταλίδων του 16ου αιώνα. Η μεγαλύτερη τιμωρία τών γυναικών τής Γαλλίας. Η «έγκυκλοπαίδεια» τής περρούκας. Η τρέλλες στίς κομμώσεις, κατά τήν έποχή τής Μαρίας Άντουανέτας. Τό μνημειώδες χτένισμα τής δευκίσσης τής Σάρτρης, κτλ.

Χτένισμα του 1850

Η γυναικεία εμφάνισις είνε διαφορετική σέ κάθε έποχή και σέ κάθε τόπο. Άλλοτε είνε μόδα νά βραιοζούν ή γυναικες τά γρόδια τους και άλλοτε νά τους βάζουν πομάδα, γιά νά τά κάνουν νά φαίνονται μεγαλύτερα. Άλλοτε βάζουν τά χείλη τους κόκκινα και άλλοτε πάλι τά δόντια τους μαύρα. Στην Κίνα ή γυναικες στήνουν τά πόδια τους γιά νά μή μεγαλώνουν και στην Άγγλία φορούν ταπούσια άνδράκι, γιά νά φαίνονται άκόμη μεγαλύτερα. Δεν υπάρχει όμως τίποτε άλλο πού νά έπιτρέπυ στην γυναικεία μεγαλύτερη έλευθερία γιά τήν άλλαγή τής εμφάνισής της, όσο τά μαλλιά της. Τό χτένισμά της ή γυναικεία κάθε τόπου και κάθε έποχής έξιστάται όλη της τή φαντασία και χρησιμοποιεί κάθε δυνατό μέσον γιά νά φανή όσο τό δυνατόν πώ όμορφη και πώ διαφορετική από τής άλλες γυναικες.

Ένας κληρός, πού έζησε τόν 15^ο αιώνα, ό Γάλλος άδελφός Ιωάννης ντε Κόρ, είχε εκδώσει κατά τό 1570 μία σύλλογή ποημάτων και πεζών, άνωμα στα όποια βρισκόταν και ένας λόγος διδακτικός, στον όποιον περιγράφε τά γυναικεία χτενίσματα ως έργον πού γίνεται κατά σατανικήν έμπνευση κι άφώριζε τίς γυναικες πού κατόρθωναν τά μαλλιά τους μέ τό σίδερο ή μέ τά κορναλάκια.

Και δεν είχε άδικο ό άγαθός έκείνος άδελφός. Πόσοι και πόσοι άνδρες δεν κολάσθηκαν από ένα γυναικείο κασάρό! Όσο αίσιο και άκακο και ταπεινό είνε ένα γυναικείο τοσοῦτο, στή φυσική του κατάσταση, τόσο σκανδαλώδες και προκλητικό γίνεται, όταν κασάρωθι. Πού είνε ή άφορμή πού προκαλεί ατή τήν έντίμηση; Μυστήριο! Τό γεγονός πάντως είνε πώς ή έντίμησης ατή σηματοδοτείται σέ κάθε περίπτωση και γι' αὐτό τό λόγο καινά γυναικεία φιλάρεσκη, όταν έχει μαλλιά σάν πριόνα, δεν τ' άρνηται στή φυσική της κατάσταση, αλλά άνίχνει πρόθυμα όλα τά βασανιστήρια γιά νά τά κάνει ν' άπατήσουν τούς έπιθυμητούς κυνηπιμούς.

Εκτός όμως από τά κασάρά, είνε και ή κοτσίδα, πού έμπέριον στις γυναικες μεγάλη ποικιλία στό χτενίσματό τους. Η κοτσίδα είνε γνωστή σ' όλους τούς τόπους, από τήν Λατινία ως τήν Κίνα. Τήν έγγύως έπίσης και ή άρχαία Έλλάς, όσως τήν γνωρίζει και ή σημερινή Εξωχθόδοση. Μολαταύτα ποτέ άλλοτε δεν είχε γυναικοί τόνε δόξες ή κοτσίδα, όσο κατά τόν 15^ο αιώνα στην Ιταλία. Ός πιστή μαρτυρία τής κοτσιδομανίας πού είχε πάρει τή Ιταλίδα τής έποχής εκείνης, έζησε ένα λείψανό πού ζωγραφιστόν Τζιοβάννι Γκονέρο. Στο λείψανό αυτό παριστάνονται διάφοροι έννετες δέσποτες τής έποχής εκείνης μέ μαλλιά πλεγμένα σέ άπεφωμένη κοτσίδα και συνδυασμένα στό κεφάλι κατά τέτοιο τρόπο, όστε ν' αγκαλιάζι κανείς γιά τήν άνδρικήν έμφροσύνητά και νά θαυμάζι τούς κομμωτάς αὐτών τών δοξαίων κυριών, πού μπορούσαν ν' εφίσταντο κανονίους συνδυασμούς γιά κάθε πελάτισσά τους και δεν τά έχαναν μέσα σ' αὐτών τών κινεώων.

Τό ότι τό κυριώτερο στόλισμα τής γυναικείας είνε τά μαλλιά της, αὐτό τό αποδεικνύει φανερά και ό σοφός Γάλλος λόγιος, πού έπέβαλε ως μεγαλύτερη ποινή στις γυναικες πού είχαν παραβή τή σεξ-γυική πίστι, τό ξέρισμα τού κεφαλιού. Ο νόμος αὐτός ήταν όχι μόνο σκληρός, αλλά και δραστικός, και όμως ό ίδιος ό νομοθέτης άναγκάστηκαν σέ λίγο καιρό νά τόν εγκαταλείψουν, γιατί κινδύνωναν νά ιδούν όλες τίς γυναικες τού τόπου τους μέ κεφάλι ά διαστρόγγυλια σάν νεοσύλληπτα φαντασίματα. Δεν υπάρχει δέ άμφιβολία ότι έκείνη τήν έποχή θά γεννήθηκε γιά πρώτη φορά στό μυαλό των γυναικών και ή ιδέα τής περρούκας, μολοντί όλοι ό χρονικογράφοι έκριναν προτιμότερο νά μήν αναφέρουν τίποτε γιά τή σκανδαλώδη προέλευσή της.

Όπως κι' αν έχει τό πράγμα, έπηρεξαν έποχές πού ή γυναικες, κι' όσες είχαν άκόμη τά θρωότερα και πλουσιότερα μαλλιά, μεγάλωναν άκόμη περισσότερο τήν όμορφιά τού χτενίσματός τους, προσθέτοντας μπουκλές ή τσαντοφόρια ή και κοτσίδες ολόκληρες από μαλλιά ξένα. Κατά τόν 12^ο αιώνα μάλιστα παροστράφησαν από τή μόδα αὐτή και οι άνδρες, και έτσι δ' αόσσια σχεδόν χρόνια διακρινόντουσαν οι έννετες από τούς άνηθώτους τού λαού και οι πλούσιοι από τούς φτωχούς, γιατί ό πρώτος φορούσαν περρούκα και οι δεύτεροι δεν είχαν παρά τά δικιά τους τά μαλλιά. Έπειδή δέ κάποτε έγινε μεγάλη συζητήσις

γι' αὐτό τό ζήτημα και άλλοι έτάχθησαν υπέρ τής περρούκας και άλλοι έναντίον, παρουσιάστηκε ένας Γάλλος κομμωτής, ό κήριος Μπουάν, ό όποιος έξέδωσε μία «Έγκυκλοπαίδεια τής Περρούκας», κατά τό 1757. Στην «Έγκυκλοπαίδεια» αὐτή ό λόγιος κομμωτής πλέκει τό έγκώμιο τής περρούκας και ύποστηρίζει ότι ή περρούκα είνε όχι μόνον όμορα και κομμεντική, και πρακτική και όγιεινή, αλλά και πολύ φορτί μπορεί νά γίνη και σωτηρία. «Αν—γράφει—ό Άδελφός μου φορούσε περρούκα, δεν θά μπλεκόταν στό χλαδί τών δεινών και δεν θά έφθανε τόν όιστρο και έξτελειστακό θάνατο, πού βρήκε έξ αίτίας τών μαλλιών του».

Τό γυναικείο χτένισμα δεν είνε μόνο άφορμή στις γυναικες νά πονοφαλάζουν. Έδωκε άφορμή και στους κομμωτάς και στις κατελλόδους νά στήνουν άφροσύες κανιόνες μεταξύ τους γιά τό τίμημα τού κεφαλιού πού άναλογούσε στον καθένα. Και είνε έξαιρετικά διασκεδαστικό νά παρακολουθή κανείς αὐτές τούς κανιόνες όποτε ή τά κατέβηλα γίνονται έξαιρετικά μεγάλα ή τά χτενίσματα έξαιρετικά όγκωδη. Τά όποια, παραδείγματα ζάρην, πού είχε έφίρει ό Λεονάρ, ό κομμωτής τής Μαρίας Άντουανέτας, έκαναν τόσο πτώροιο τό κεφάλι, όστε ήταν αδύνατον νά τοποθετηθί στην κορυφή του έστια και τό μικροσκοπικότερο κατελλόδο. Σ' ένα γράμμα της ή κυρία τ' Ουίττε Ριες γράφει τά έξης: «Όχις δόξα μου πιά πρώτη φορά κάπ' έπώ είνε πού τής μόδας. Μις μικρές μπουκλές, πλεονέτες και κυρτές, πού άκούωνθουν τό σχήμα τού κεφαλιού και πού πρέζονταν λίγο νερό, γιά νά διατηρούν φρέσκια τά φυσικά μαλλιά, μέ τά όποια στολίζετα τό χτένισμα. Η υποτίλλες αὐτές δεν έπαρμόζονταν βέβαια εύκολά στο κεφάλι, μέ όταν πετύχει κανείς νά τίς στερεώσει, τό αποτέλεσμα είνε θαυμάσιο».

Μολαταύτα, τό χτένισμα αὐτό μέ τά φυσικά άνθη και τίς υποτίλλες, είνε πιστότερο και άπολύτοτερο μπροστά στό άλλα έξωφρενάκια χτενίσματα τής έποχής εκείνης, πού άναγκάζονταν άπλωτά τό όνόματά τους, γιά νά υποδείξουν νά λάβει μά άμυδρά ιδέα. Αὐτόν τά χτενίσματα αὐτά ονομαζόνταν: «Ο άγγλικός κήπος, ό άνθρακινός, ό πλεγματικός σπινός, ή γόνδολα, τό πέταγμα τού έρωτος, ή φρενιά κτλ. Έξαιρεσι θά κάμει γιά τό μνημειώδες χτένισμα τής διοκίσσης τής Σάρτρης, πού άόξενε τόν κόπο νά περ γράφι. Αὐτό τό χτενίσμα παριστάνε μία γυναικεία καθισμένη σέ μία πολυθρόνα μέ ένα πόδι στην άγκυρά της. Τό κορμί αὐτό ήταν ό νεαρός δούξ ντε Βαλόνι και ή παρωράννα του. Στο δεξιό μέρος τού χτενίσματος είνε παταγιά, τό άγαπημένο ποτήρι τής διοκίσσης, ταμπακές ένα κυρίδι, και άριστερά ένας μικρός άρσενικός έκανε σκίτσον. Τό άριστοτέλεσμα αὐτό σηματοδοτούν δύο τοισιόλια από μαλλιά, αὐτά τά όποια τό ένα άντρε στον κατέρα τής διοκίσσης, τόν δούκα ντε Πεντιέβρο, και τό άλλο στον πεθερό της, τόν δούκα τής «Ορλεάνης»...

Από αντίδρασι στους έξωφρενισμούς τής έποχής εκείνης ήρθε ή μόδα τού Δευθεντηνίου, σύμφωνα μέ τήν όποία οι γυναικες έκοβαν τά μαλλιά τους κοντά και τά άγναν νά πέφτουν, άχένηστα σχεδόν, μπροστά στό μάτια τους. Αφρότερα όμως ή μόδα έθγαλε νέους έξωφρενισμούς. Κατά τό 1840, στην ρομαντική έποχή, οι γυναικες θνύσαν τά μαλλιά τους γιά νά κάνουν μέ τίς τρίχες τους ολόκληρους πίνακες ζωγραφικής, πού τούς έχόρζαν κατάν τους έλκετούς τής καρδιάς τους. Σώζεται άκόμη σήμερα ένας κατάρκομος τής έποχής εκείνης, στον όποιον βλέπει κανείς τί άπερίγραστα άριστοτεργήματα μπορούσε κανείς νά κατασκευάσει μέ μαδ-διν κοτσίδες μαλλιών έσθδων ή καστανών. Στους κατάρκομους αὐτούς άναφέρεται και ή τωπ κάθε σχεδίου, από τά φθιμότερα ως τ' άριμότερα, μέσα σέ κορνίζες άπλές ή πολύπλοκες. Τά πού σινιφιμμένα ήταν διάφορες έπιγραφές δπου μέ τρίχες κολλημένες ή μία κοντά στην άλλη έδιδοντο διαβεβαιώσεις αόινών έρωτος και άφοσιώσεως, π. χ. «Θά σ' άγαπά ό αινιώνας», «Η δική σου ή κανόνος και άλλα παρόμοια. Τό πώ άκριβό ήταν ένα άληθινό άριστοτέργημα πού κόστιζε δώδεκα φράγκα. Παριστάει έναν τάρο κομμωμένο μέ ξανθές μπουκλές και από πάνω του μία κλαίονσα ίτέα. Άν πλήρωνε κανείς δύο

Χτένισμα «Φρενιάς»

Χτένισμα Ισπανικό του 1658

Χτένισμα του Διευθυντή

Χτένισμα του 1830

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ένας ελέφαντας πρωτοχρονιάτικος «μπακαρατζίκος». Πώς ζει νάχτηκε ο Τσοκόπουλος. Ένα επιτυχές καλαμπούρι. Άνεκδοτα των πελεγμένων. Η αυτοδουσία ενός έδελοντ από την Κρήτη. Τι έκαμε για να πολεμήσει υπέρ της πατρίδας του. Η αποκαλυπτική επιστολή. Μετά τη μάχη του Σαρανταπόρου. Στην πηγή. Η αγριότητα του Τούρκου. Πώς τόν τιμώρησε ο γενναίος Κερκυραίος. Τα λάφυρα. Ο κευμαρής του βασιλέως, κτλ.

μακαρίτης Γ. Τσοκόπουλος εκλήθη μία βραδυά παραμονής Πρωτοχρονιάς να κόψουν την βασιλόπιττα σ' ένα σπίτι φιλικό.

Δεν πρόφτασαν όμως να καθίσουν στο τραπέζι, και δυο κύριοι ρίχνουν την ιδέα :

—Κάνουμε έναν μπακαρατζικό;

—Τί μπακαρατζικό; ρώτησε ο Τσοκόπουλος.

—Νά, να παίξουμε έναν μπακαρά μικρόν, μόνο με έδεκαρίτσες.

Παρασυρθείς από τα ύποκορυστικά αυτά ο μακαρίτης Τσοκόπουλος, μπακαρατζίκος, έδεκαρίτσες κλπ., δέχτηκε, αλλά όταν δασκάσει να σπρωχθεί, είδε ότι δεν τον έμεινε πεντάρα. Κι' η εκατό πενήντα πέντε δραχμές που είχε στην τσέλη του, κυλίσανε στις τσέτες των άλλων.

—Και του χρόνου! του είπαν οι φίλοι του όταν σπρωχθήκε... πενήντος να φύγει.

—Τί και του χρόνου; Δηλαδή; ρώτησε.

—Και του χρόνου να ξαναπαίξουμε μπακαρατζικό!

—Α, φίλοι μου, τους είπε τότε ο Τσοκόπουλος, σάς δροκίζωμαι ότι μπακαρατζίκος δεν θα ξαναπαίζω. Μπακαρά, αν θέλετε, μάους, λιουσκέν, παύτα, ναί, αλλά μπακαρατζικό όχι!...

—Γιατί;

—Γιατί ο κύριος αυτός μπακαρατζίκος είχε πολύ... μασκαρά-τζίκι ο γάμος μύνα!...

Όταν ο ελληνικός στρατός, στά 1912, μετά τη μάχη της Έλασσόνας, κατέλαβε την πόλη, στον ύπολοχαγό κ. Ι. Καζαντζή παρουσιάστηκε ένας στρατιώτης, ο οποίος ήταν γνωστός στο λόχο από το όνομα Βασσάλος, και του έδωσε μίαν επιστολή.

Ο κ. Καζαντζής άνοιξε την επιστολή αυτή και έκπληκτος διάβασε τα εξής:

«Κύριε Διοικητά,
»Ήθελα να πολεμήσω διά το μεγαλείον της πατρίδος μας, αλλά δεν το κατόρθωσα, διότι καταγόμενος εκ Κρήτης, δεν εγενόμην δεκτός ως έδελοντής. Εφρόντισα όμως ως έμαθα ότι ένας παλαιοελλαδίτης στρατιώτης Βασσάλος, εύρισκεται στην Αμερική και υπό το επώνυμον αυτό κατατάχην.

»Εάν φανευθώ στο πεδιον της τιμής, ειδοποιήσατε τον πατέρα μου. Ονομαζόμενος Κονιαδακάκης».

Ο Κρητικός αυτός έδελοντής, ο γενναίος και καλός Κονιαδακάκης, έπεσε, έπειτα από λίγες ημέρες, μαχόμενος, στο πλευρό του κ. Καζαντζή, κατά την μάχην της Λίκαταράνης.

Ένας άλλος πάλιν στρατιώτης, Ευστάθιος Παγιατής ονομαζόμενος, από το χωριό Λιαπάδες της Κερκυρας, άνηκον στο 10ο πεζικό σύνταγμα, της τρίτης μεραρχίας, το βράδυ της πρώτης ημέρας της μάχης του Σαρανταπόρου, όταν η μάχη έτελειώσεν, έπληγε έντελως δο-πλος σε μία πηγή, που του έδειξε ένας ντόπιος, για να γεμίσει τα παπούδια της δημοσίας του νερού.

Όταν όμως έφτασε στην πηγή, είδεν εκεί κι' έναν Τούρκο στρατιώτη να παίρνει νερό.

Ο Τούρκος μάλις είδε τον Έλληνα στρατιώτη, τον πυροδότησε άμέσως. Η σφαίρα όμως εύτυχώς δεν τον πέτυχε, αλλά του τρύπησε ένα-δυο παπούδια.

φράγκα πάρα πάνω, του πρόσθεταν από ταπειο αυτό μα-δυο ροδολάκια κι' ένα στεφάνι από κισσό. Η σ' Αλληγορία των τριών 'Αρετών έκδοσε δέκα φράγκα, ή έπιγραφή όμως ε'γάτα με δως σ' αγαπώ με τα γράμματα από μαλλιά καστανά και τα κεφαλαία από μαλλιά ξανθά. Ήταν σχετικώς πολύ φτηνή.

Με τους έξωφροντισμούς αυτούς γελοῦς βέβαια, αλλά μήπως δεν θα γελάσουν και με μας οι απόγονοί μας; Μήπως εινε λιγότερο έξωφρονικά τα πλατ.νέ ή τα βαρκοκομένα μαλλιά και ή φωτογραφία μιας γυναίκας κάτω από την σιδηρόφρακτι συσκευή της περμανάντ δεν προκαλεί την έκπληξη, σε δουςκν θέν έβρουν τα μυστήρια της γυναικείας φιλοσοφίας; Το ρητό «Μπράβο στά κάλλη τί εινε ο πόθος», εινε πολύ άρχαιο. Και θα έταρωζέται πιστά όσο υπάρχουν γυναίκες και όσο υπάρχουν άνδρες στους οποίους θέλουν να άρδουν.

—Βρέ σκυλί, του φωνάζει τότε ο Παγιατής, να μου χαλάσης τα παπούδια γυρεύεις;

Κι' αν και άσπλος έντελως, ρίχνεται άπάνω στον Τούρκο και του άρπάζει το τουφέκι από την μπουκα.

Ο Τούρκος πυροβολεί και πάλιν και ή σφαίρα διαπερά την παλάμη του Παγιατή. Τότε κι' αυτός βγάει την έξυπόλογχη του και τρυπάει τον Τούρκο στο κεφάλι.

Κατόπιν παίρνοντας ως λάφυρο το όπλο και την έξυπόλογχη του φωνεόντος Τούρκου, τα πήγε στον άσκητή του.

—Πάρε, του λέει, κύριε διοικητά, έτοιμα έδώ ως άποχρώμασι γά τα παπούδια του δημοσίου, που μου τρύπησε ο Τουρκαλάς!...

Μιά φορά ο βασιλεύς Κωνσταντίνος συνάντησε έναν εύζωνο, του οποίου είχε βαφτίσει το έβδομο παιδί, κατά την συνήθεια που ίσχυε τότε να βαφτίσει ο βασιλεύς το έβδομον τέκνον κάθε οικογενείας.

Ο Τούρκος άρχισε να ρωτάει τον εύζωνα για άάφορα πράγματα κι' έκείνος του άπαντούσε με άφάρους.

Άξανα ο Κωνσταντίνος γυρίζει και του λέει:

—Τό ξέρεις όμως, κομπάρσο, ότι δεν είσαι εγγενής;

—Γιατί; μουρωβούσε ο εύζωνος, σαστισμένος.

—Γιατί τόσην ώρα μάλις και δεν μου είπες άκόμη τί κάνει ή βα-φτιστικά μου!...

Όταν άπεφασίσθη να μετατεθεί ή πρωτεύουσα από το Ναύπλιο στην Αθήνα, έγινε σκέψη ότι πρέπει να κτισθή κι' ένα άνάκτορο για τον βασιλέα.

Άλλά πού;

Άρχικώς λουτών άποφασίσθηκε να κτισθή το άνάκτορο επάνω στην Ακρόπολη. Ο Γερμανός μάλιστα άρχιτέκτων Σήγκελ έξελόνησε και σχέδιον όρώρας οικουομής 'Ισσοκού ρυθμού.

Την ιδέα αυτή την συνέλαβε ο άδελφός του 'Οθωνος, πρίγκιψ Μαξιμιλιανός, και την υιοθέτησε κατόπιν και ο 'Οθων. Σχεδόν δέ είχε άποφασισθή και ή έναρξ της οικοδομής, ότε πληροφορήθηκε το πράγμα ο πατέρας του 'Οθωνος, βασιλεύς της Βασιλείας Λουδοβίκος, ο οποίος έσπευσε να σταλεί στον 'Οθωνα έπιστολήν έμποδίζοντας αυτόν να βεβήλωση τον ιερό χώρο της Ακροπόλεως.

Νά ή όρώα και Ιστορικη αυτή έ-

πιστολή :

«Επί της Ακροπόλεως—έγραψεν ο μεγάλος εκνεύσος φιλέλληνας—δέν επιτρέπονται οικοδομαί. Τα άθανάτα μνημεία του παρελθόντος δέν άρμόζει να άναμυθούν με νέας οικοδομάς. Τα άνάκτορά σου πρέπει να έγείρης επί θέσεως της όποιαν δέν θα δύνανται να φθάνουν μυθροί από της θαλάσσης έκσφενδονιζόμενοι...»

Κι' έτσι έγλύτωσεν ή Ακρόπολις από μίαν άσχημίαν και ή Έλλάς από ένα όνειδος.

Ο άέλιμστος βασιλεύς μας Γεώργιος άγαπούσε και έκτιμούσε έξαιρετικά τον άέλιμστο πρωθυπουργό Γεώργιο Θεοτόκη. Η σχέση των δύο αυτών ανδρών είχαν φτάσει σιγά-σιγά σε μεγάλο βαθμό οικειότητας. Έτσι κάποτε ένώ ο Θεοτόκης έλαβε έπισχυμ πρόσκληση να πάη να γευματίσθι στα άνάκτορα, δέν έπληγε, με τί δικαιολογία ότι ήταν άδιάθετος. Η έφημερίδες όμως παρεξήγησαν το γεγονός και το έχαρακτήρισαν ως έκδήλωσι διαφανής μεταξύν στέμματος και πρόέδρου της κυβερνήσεως. Γρήγορα όμως ο Γεώργιος έδωκε τα πράγματα στη θέα τους. Γι'ά να δείξη πόσο συμπαθούς κι' έκτιμούσε τον Θεοτόκη, του έστειλε δυο κουτιά πούρα 'Αδάνας!... Και ο Σουφής έγραψε σχετικώς :

«Η γνωστή διαφωνία, που τοσοῦτον έθρυλήθη, εις καπνούς άρωματώδεις άψε σβύσε διελύθη!...

Την έδωκε της έκλογικής άποτυχίας του μεγάλου πολιτικού Χαριλάου Τρικούπη ο γανατικός άπαθοι του άντιπάλου του Θεοδώρα Δηληγιάννη την δέχτηκαν με τρελή χαρά. Μαζεύτηκαν δηλαδή στο σπίτι του Δηληγιάννη και έξασσαν σε σόφρανομικες ηζωκραυγές. Άλλά ο Δηληγιάννης λυπήθηκε για τις έκδηλώσεις αυτές. Διέταξε λοιπόν να άψουν άμέσως και ετσι :

—Σιωπήσατε, κύριοι! Το γεγονός δέν εινε χαριμόσυνο. Άποτελεί άντιθέτως μεγάλην άπόλαυσιν και διά την Βουλήν και διά την χώραν.